

סבא.

אני תמיד חוזר לעיניים שלך.

גם כשישבת מולנו בסלון,

מאחוריך ציורים של

עין – יה

ומסביב קיבוץ, בתים, עצי פקאן, שבילים קטנים,

כאילו הייתם חבורת ילדים שבניתם עולם משלכם,

אבל זה לא היה כאילו.

תמיד. אני חוזר לגיל 11 בו עיניך נפקחו מול העולם החדש אליו נזרקת.

אתה מספר לי סיפור ודרך עיניך אני חוזה במאה 20

ואתה מחזיק מאה שלמה על כתפך.

פעם כשהיית צעיר בגיל 75 הלכנו ביחד לחפור בתל חצור.

אוגוסט בעמק החולה ואתה מרים את הסלעים הכבדים,

אני מסתפק במיון החרסים.

בהפסקה סיפרת לי על הארכיון האבוד של התל.

אני נזכר בראיון שנתת לערוץ 1 בו אמרת שאתה לא מאמין בסגירת מעגלים.

עכשיו אני מבין.

היית חייב לפתח את הקו, דרך האידיאולוגיות הקשוחות, דרך הסלעים הכבדים,

עד לארכיון, שעדיין לא נמצא...

אבל נהיית מלך התל.

בקיבוץ בנית בית

ובתל חפרת ארמון.

עיניך השקיפו על העמק

ומתוך תוכך בקעה שירה.

אולי עכשיו אתה רואה את זה-

שירתך מהדהדת עכשיו בעמק הפורה

ומשרה על ילדי המאה 21 רוח נעימה".

ידידיה ד

